

Hvorfor er informasjon viktig?

Det kan være vanskelig for barn som er pårørende å forstå hvordan en sykdom påvirker den som har den, – og at sykdom noen ganger ikke synes utenpå. At sykdom kan gjøre foreldre ute av stand til å ta tilstrekkelig vare på barna sine, er heller ikke lett å forstå for et barn. Barn kan bli usikre av mangel på informasjon eller utydelig informasjon knyttet til sykdom, konsekvenser av sykdommen og situasjonen ellers. De kan få fantasier om årsakssammenhenger, ansvar og skyld. Når vi snakker med barna om sykdom, virkningene den har og hva som skjer, bidrar det til trygghet og tillit, selv om det vi forteller gjør vondt.

Det du forteller til barnet må være sant, og du må bruke ordentlige og forståelige ord for barnet. Etter hvert som barnet blir større og modnes kan du bygge på historien. Da får barnet muligheten til å bli kjent med sin egen historie, ved at den henger sammen og i de store trekkene ikke forandrer seg. I tillegg bidrar sannferdig informasjon til at barnet kan utvikle tillit til de voksne og det de forteller. Når ingenting er hemmelig eller for vanskelig å snakke om, slipper barnet å gå alene med tanker og følelser. Hemmelighet og uklarhet kan føre til uro, ensomhet, forvirring eller utrygghet. Barn som er pårørende, forholder seg bedre til det de vet enn det de ikke får vite.

Det er hjelpsomt at informasjonen som blir gitt er så konkret og tydelig som mulig. Jo yngre barnet er, desto mer konkret bør informasjonen være. Når det gjelder sykdom kan en gi mye generell informasjon uten å komme i konflikt med taushetsplikten. Barn trenger nok informasjon til å kunne forstå hvorfor de ikke kan bo hjemme. For lite informasjon kan føre til usikkerhet og gi opphav til fantasier. Ensomhet og følelser som oppstår knyttet til usikkerhet, kan være vanskelig å håndtere for barnet selv. Det kan igjen skape reaksjoner som kan være vanskelige å håndtere for dem som er rundt barnet.

Når vi snakker med små barn, er det viktig å bruke et enkelt og presist språk, og ikke bagatellisere, pakke inn eller pynte på det som skjer. Selv om intensjonene er gode, vil den måten å snakke på ofte gjøre budskapet utydelig for barnet, og i verste fall bidra til vonde misforståelser.

Å snakke jevnlig med barnet om alt som skjer, og hva det betyr for barnets situasjon, kan bidra til at barnet har tillit til at det får vite det det trenger å vite. Da trenger ikke barnet å bruke mye krefter på å bekymre seg eller lure på hva som skjer.